

Cercant el cim, prop de la rierola, el primer mos prepara el cançament, i anem pujant amunt sens mirar enrera, i el cim s'acosta com gegant altiu, el cor batega no per la pujada si no per la il·lusió de veure'l conquerir.

Ja som a dalt, no explota l'alegria, ni les rialles trenquen el silenci del encant. La solitud omple les nostres vides i pot ser que algú, per dintre resi una oració, Inmensa pau i dolça melan-

gia aneguen els cors dels que ja som al cim.

Anem baixant, seguint per l'adrecera i ara si que, de tant en tant mirem enrera, per dir adéu a aquell gegant vençut.

Tornem al tren, a l'estació freda, fins fem un mos del poc que queda, de la nostra carmanyola. Cantem cançons, cansats i assedegats i proposant-nos noves aventures em desperto davant de l'aparell.

i Qui podés tornar a viure les jornades que sommo davant del televisor!!

Algú de vosaltres vol acompanyar-m'hi? Doncs endavant que ens queden molt més cims.

Quimet Clascà i Martori

LA FINESTRA

L'ímpetu del vent quasi feia davallar la porta. Jo, asseguda al sofà, em vaig aixecar de sobte per aturar aquell maleït so, tot assegurant-me que la porta restava tancada. El meu cos començava a patir una angoixa terrible. Unes passes damunt la teulada trencaven el silenci monòton. Falsos pensaments s'introduïen a la meva ment. Tenia por. Vaig pensar que el més senzill seria fer el cor fort i anar a esbrinar què passava.

Per una petita finestra de la casa vaig intentar assabentar-me de què hi havia fora. La llum reflectia una ombra corredissa a banda i banda del jardí. N'estava segura: algú corria pel damunt la gespa. Ara sí que tenia por, ara sí ... Estava tan espantada que no podia deixar de tremolar. Vaig tancar les portes i finestres, assegurant-me que ningú no podia entrar a la casa. De cop, les velles escales del jardí, que comunicaven directament a la meva cambra, feien un soroll lent, continuu. Vaig pujar per les escales de dintre la casa i sense controlar-me els nervis vaig agafar una cadira per poder colpejar aquell estrany individu. Per sort vaig sentir la miolada del meu apreciat gat negre. Llavors, tranquil·litzant-me, vaig anar cap al menjador més serena. Els meus ulls van veure un home mal carat que m'estava apuntant amb una pistola. Sense pensar-m'hi dos cops, vaig agafar el ferro de sobre la taula i, en intentar llençar-li al damunt, un segon home fastigós i forçut va aturar les meves intencions. Sabia que l'úni-

ca solució seria cridar i xisclar ben fort. El so greu i frenètic que va sortir de la meua veu va ressonar al llarg de les parets de la casa. Això va fer reaccionar els dos homes, que em van tapar la boca amb un drap vell, que estava prop de la llar de foc.

Uns moments més tard es van sentir uns trucs a la porta. Tot amenaçant-me em van treure el drap de la boca. Amagats, em feien indicacions perquè no dongués falses senyals. Vaig obrir la porta i vaig sentir la veu de la policia. Els dos homes estaven dins de la cuina, apuntant-me directament per darrera. Sabia que si feia algun moviment estrany no s'hi pensarien gens a disparar. Amb tota naturalitat, vaig fer entrar els dos policies a la casa, concretament, fins la taule-

ta del menjador, on hi havia part de les meves pintures. A continuació vaig fer veure que pintava els meus quadres tranquil·lament i responent a les preguntes de la policia vaig dir que no havia vist cap home i que si me'n trobava un no restaria callada sense dir res. Un cop fora, els dos homes em van escorcollar la casa de dalt a baix i em van agafar totes les coses de valor. Al cap d'uns vint minuts, van marxar per la porta del darrera, però la policia els estava esperant. Jo vaig anar cap a dintre i em vaig mirar el meu quadre malgastat, que amb unes lletres més o menys visibles deia: "Alerta! La cuina".

**Núria Torras Terns
Rosa Ma. Amat Font
8è B**

Merceria CAN BLANC

Anselm Clavé, 41
LA ROCA
Tel 842 07 39

Parc Esports

CATALUNYA, 4
TELÉFON 842 00 52
LA ROCA DEL VALLES